

V Hradišti jsem po představení pil víno, v Olomouci pivo

Viktor Zavadil (*1992) s divadlem začínal v uměleckém souboru Slovanský tyátr při Slovanském gymnáziu v Olomouci. Po jeho absolvování a po následných studiích herectví na JAMU získal stále angažmá v Městském divadle Kladno, objevuje se však i na jiných scénách, mj. v olomouckém Divadle na cucky. Filmový režisér Robert Sedláček si jej vybral jako představitele hlavní role v připravovaném snímku *Jan Palach*. S Viktorem jsme si krátce popovídali po červnové repríze oblíbené inscenace *MATE*.

Právě jsi dohrál reprízu inscenace *MATE* v Divadle na cucky. V Olomouci jsi divadelně vyrůstal stejně jako Bořek Joura a teď se sem vracíte jako výrazné tváře nastupující herecké generace. Scénář k *MATE* jste s Bořkem taky spoluvytvářeli – to musí být vlastně relaxace, takový výlet domů, za kamarády, ne?

Ano – výlety za kamarády, kuchyně od maminky, návštěvy babiček. Protože volného času mi trochu ubylo, snažím se vždycky tento hrací výlet do Olomouce obohatit o soukromá setkání, na která je pak čas až o Vánocích. Co se týká inscenace *MATE* – scénář vznikl pod vedením režisérky Silvie Vollmannové tak, že jsme všichni přispěli nějakými zážitky z vysokoškolských studií, něco se ubralo, něco přimyslelo, Silvie to pak zamíchala a zrežirovala. Když jsme to zkoušeli, tak její vedení bylo poměrně pevné na to, jak volnou rukou scénář vznikl a vzhledem k tomu, jak uvolněné atmosféry jsme vlastně chtěli dosáhnout. Dle mého názoru to byl ale správný krok, protože s odstupem času nám to s Bořkem umožnilo daleko větší prostor pro improvizaci a troufám si říct, že nyní jsme ve stavu, kdy je každá repríza jiná a ani my sami nevíme, co se dnes stane. Představení se zdravě vyvíjí a zrovna po poslední repríze jsme se s Bořkem shodli, že nás to začíná bavit zase jiným způsobem.

Máš za sebou role v Národním divadle Brno, Slováckém divadle v Uherském Hradišti, Indigo Company a Městském divadle Kladno. Dělal jsi také konkurz do olomouckého Moravského divadla. To sis poměrně brzo mohl vyzkoušet různé velké městské scény a máš možnost srovnávat. Čím se obecně od sebe liší?

Myslím si, že v zásadě se vlastně ničím neliší. Všude se dělá divadlo a dělá se dobře nebo alespoň nejlépe, jak se dělat může. Nejdůležitější je tým, do kterého člověk přijde, jenom pak podle mě může vzniknout dobrá inscenace. Samozřejmě různé prostory kladou na herce různé technické nároky, kostýmní zkoušky například v kladenském divadle probíhají opakovaně, měří nás, přešívají a pak se to všechno ověřuje. Při *MATE* v Divadle na cucky jsme prostě naběhli do sekáče. V Hradišti jsem po představení pil víno, v Olomouci pivo. V Praze nic a v Brně všechno. Na Kladno řídím, takže piju nealko pivo. V provozních věcech asi rozdíl jsou, nicméně pro mě je zatím důležitější otázka co a s kým, než kde.

O kladenském divadle se teď píše, že tam je silný herecký soubor. Novinka *Petrolejové lampy*, ve kterých také hraješ, je popisována jako divácký zážitek. K tomu nově zrekonstruovaná scéna. Po bouřlivých letech to vypadá, že je na Kladně klid a vrátilo se divadelní nadšení, je to tak? A co kladenské publikum?

Myslím, že divadelní nadšení z Kladna nikdy nezmizelo. S jistým divadelním nadšením se tu divadlo dělalo a stejně divadelní nadšení před pár lety donutilo umělecké vedení včetně téměř celého hereckého souboru scénu opustit, jelikož už to takhle nešlo dál. A další druh divadelního nadšení zase donutil jiné lidi se prázdného zrekonstruovaného domu ujmout, protože nechtěli, aby se z toho divadla stala pouhá stagiona (*divadelní scéna bez stálého souboru, jejíž*

program utváří hostující soubory – pozn. red.). Pokud vím, tak jádro celého problému bylo vyřešeno a chyby, které se třeba vinou dlouhého trvání rekonstrukce divadla staly, se daří napravit. Diváků za uplynulé dvě sezony díky snaze o oslovení širšího spektra přibýlo. Kladenské divadlo také změnilo dramaturgii. Myslím tedy, že to jsou dobré známky toho, že i přes různá úskali divadelní nadšení na Kladně je. A to jak tvůrčí tak divácké.

V čem si zahraješ v příští sezóně?

Výraznou dramaturgickou linií v příští sezóně bude samozřejmě hrát výročí vzniku republiky. Mne se tato linka dotkne v podobě postavy Ferdinanda Vaňka, kterou ztvárním v aktovce Václava Havla s názvem *Protest*. Ta bude uváděna spolu s další aktovkou – *Audiencí*, kterou ale nazkouší jiní kolegové. Už jsme měli první čtenou,

Ulrich Hub: *Tučňáci na arše. Dobrodružství pro děti i dospělé*. Foto: Zdeněk Vévoda.

přes prázdniny tak máme o čem přemýšlet. Ale ještě před tím mě čeká zkoušení inscenace *Rána pod pás*. Jedná se o groteskní a velmi ironickou komedii pro tři herce – kontrolory v neznámé továrně na neznámé výrobky – toužící po povýšení nebo po vymanění se z uzavřeného prostředí továrny. A jsou schopni pro své cíle udělat vše. Text napsal Richard Dresser, režirovat bude náš kolega – herec a režisér Jiří Š. Hájek. Inscenace bude uváděna na malé scéně kladenského divadla a já musím říct, že se na to zkoušení moc těším. Mám totiž rád, když jsou na sebe lidi na divadle zlí.

Hrál jsi dost žánrově odlišné věci – pohádky *Tři veteráni* a *Tučňáci na arše*. Oproti tomu třeba komedie *Jak je důležité být (s) Filipem*, *Mnoho povyku pro nic* nebo *MATE*, drsný *Poručík z Inishmoru*, také máš zkuše-

MATE. Autorská inscenace z roku 2016, ve které Viktor hraje s Bořkem Jourou. Foto: Zdeněk Vévoda.

Jan Palach. Filmová novinka Roberta Sedláčka a první velká filmová role. Foto: Karel Cudlín.

nosti s pohybovým divadlem (*Doupě*). V čem se cítíš nejlíp?

Každý žánr má něco do sebe. A když se mi nějakého dlouho nedostává, tak mám pocit, že to je ten žánr, co mám nejraději, co mi jde nejlépe a co bych měl určitě zkusit namísto toho, co zrovna teď zkouším. A když se k tomu dostanu, tak je to zase naopak. Takže těžko říct. Možná to trochu souvisí s jednou z předchozích otázek – nezáleží na žánru, ale na tom, jestli mám pocit, že ta inscenace má smysl. Že to, co jí sdělujeme, je nějakým způsobem podstatné. A jak tu tak plácám, tak mě vlastně napadá, v čem se cítím nejlépe. Jako divák mám rád tragedie, jako herec takový ten žánr jakési tragikomedie. Kdy diváka rozesmějete, a když už dohýkává, tak mu dopřejete pořádné zmrznutí úsměvu na rtech.

Víš, kam jsem tou otázkou mířil – viděl jsem tě v roli záporáka v seriálu *Život a doba soudce A. K.* Musím říct, že v detailech kamery, nablízko, umíš být docela uvěřitelně krutý.

Děkuji. Rád bych podotknul, že tady tomu dost pomohlo to, že celá scéna vraždy a mučení se natáčela jedné chladné listopadové noci na pražském sídlišti Stodůlky a kdo by v pět hodin ráno po celonočním natáčení nezvládl být krutý, že. Ne ale vážně. Mám rád detaily, se kterými kamera umí pracovat – pohled, jemné tóny. Mám ty prostředky rád i na divadle, ale ne každý to snese, dívat se na divadle na civilní, kamerové herectví. Proto se to mnohdy netrpí.

A tak jsme se nenápadně dostali k filmu. A tady je téma jasné: Jan Palach. Na place ses potkal se Zuzanou Byd-

žovskou nebo Janem Vondráčkem, tvého bratra hraje Michal Balcar atd. Všichni už mnohem zkušenější kolegové. Necítil jsi kvůli tomu větší tlak?

Tlak jsem při natáčení cítil. Pod jistým tlakem totiž musím pracovat, jinak nejsem schopný se dokopat k výsledkům. A tady to šlo samo – povaha projektu a postava, kterou jsem ztvárňoval, udělaly, co se tlaku týče, práce více než dost. Na zkušenější kolegy jsem se ale těšil, tady jsem tlak necítil. Vždyť co jiného mě může ještě něčemu přiučít než spolupráce s nimi. Navíc v tomto případě mi dávali vždycky tolik partnerské energie, že jsem měl pocit, že i to, co já tam předvádím, je najednou o kus lepší.

Podobná otázka jako u divadla – rýsují se nějaké další filmové, seriálové role?

Jestli se rýsují, tak já o tom zatím nevím. Rád bych ale, aby tomu tak bylo.

Režisér Sedláček se nebojí ožehavých témat, politiky, historických komplexů. Palach v tomto ohledu asi ne-

bude výjimkou, chtěl vyburcovat společnost, která se pomalu smířovala s nastupující normalizací. Smíření se se stavem věcí vidíme v různých podobách dnes a denně a vidíme divadla a filmy, které člověka chlácholí a pak ty, které provokují a aktivizují. Umělec, který prochází takovým širokým spektrem tvorby jako ty, se musí cítit někdy rozkročen, ne? Jak jsi třeba vnímal celou tu situaci kolem představení *Naše násilí, vaše násilí v Huse na provázku*?

Nějaké divoké rozkročení necítím. Mám pocit, že je to u mě vyvážené. Inscenace a filmy, které nutí k nějaké aktivitě – a tou může být třeba jen zamýšlení se – jsou mi ale sympatické. Chlácholení je tu všude víc než dost. Případ *Naše násilí, vaše násilí* je trochu něco jiného. Celá ta věc mě dost štvě, tak k tomu řeknu jen jedno – tahle kauza dala v médiích tolik prostoru lidem, kteří by ho, dle mého názoru, mít neměli, dala vzniknout tolika novým odborníkům na divadlo, kteří by hned vraždili, plynovali nebo v těch lepších případech brali práci a peníze, že si myslím, že je na čase to dál nerozdmýchávat a tyto odborníky nechat zase v klidu podřimovat za jejich klávesnicemi. Někdy je to tak lepší.

Za rozhovor děkuje Zdeněk Vévoda

Zdeněk Vévoda (*1986, Olomouc) byl jedním ze zakládajících členů studentského souboru Slovanický tyátr při Slovan-ském gymnáziu, který letos slaví 15 let. Aktuálně zde působí jako umělecký vedoucí. Dlouhodobě pak spolupracuje s Divadlem na cucky, dříve jako herec, nyní jako režisér, lektor a manažer. Zabývá se rovněž grafikou, audiovizuální tvorbou a online marketingem.

press@divadlonacucky.cz

Pláč svatého Šebestiána. Nezávislý historický snímek, který bude k vidění ještě do konce roku. Foto: Zdeněk Vévoda.